

LEVNED & MENINGER

Vær beredt

AF BO GREEN JENSEN

DET er en kold søndag morgen før påske. Efter milde dage med fint falsk forår er varmebeholdningen atter i minus. Ava og jeg er i strakt fart på vej fra Snekkersten til Gurredam Spejdercenter. Jeg pruster og stønner gevaldigt, for på turen over mod Gurre går det hele tiden svagt op ad bakke. Især den lange Klostermosevej, som på afstand ser tilforladelig ud, har en dræbende hældning, der virkelig kan strække de fossilerede muskler i lægge og lår.

Vi skal til patruljemøde i 1. Helsingør Gruppe, hvor Ava er debuteret som mikrospejder. Det begynder klokken ti, og jeg træder så hurtigt og hårdt, som jeg kan, mens hun sidder bagpå og hepper. Der er syv kilometer til Gurre, men vi kommer altid sent af sted, når vi skal derover. Vi taler stadig om forrige år, hvor der kun var 20 minutter at give af, før kattepensionen lukkede. Vi skulle rejse næste dag, og det var livet om at gøre. Jeg havde buret med Snehvide bagpå og Ava i et sæde foran. Det var en episk *Tour de Gurre*.

Bortset fra forsinkelsen er stemningen god, og forventningen høj, i hvert fald for mit ældre vedkommende. Der er lidt mere murren i juniorsegmentet. Det første mikromøde blev holdt i spejderhuset på Stubbedamsvej. Ava havde regnet med straks at få hele udstyret på: uniformen og ikke mindst *kniven*, som hun er meget interesseret i. Men først er man på prøve i en periode, der skal vise, om man mener det alvorligt. Vi har stået på en lang venteliste.

Avas ældre søstre bed aldrig på spejdersagen. Som jeg husker det, snusede Laura til fænomenet og gik til to triste møder i et kælderlokale på Frederiksberg. Spejderlivet skal jo leves i det fri. Rose sagde simpelthen nej og blev hjemme. Andre holdt ved. Min niece, Natascha, og flere af min hustrus fætre og kusiner er med årene avanceret til lederniveau.

VI når frem og finder spejdercentret, som viser sig at være et større område. Hver af de lokale grupper har sin egen lod med bålsted, shelter og så videre, der er bredt ud i terrænet. I midten ligger en lille by med bjælkehytter, klatretårne, brændeskjul og toiletfaciliteter. Der er også en sø og en stor labyrint. Det er et svært imponerende anlæg. Vi kunne være på et fort i en western, hvis ikke det var for parkeringspladsen, hvor de andre forældre har sat deres biler. En af dem siger, at mikrospejderne lige er gået, og peger os i den rigtige retning.

Ved indgangen står en bautasten med indskriften: Gurredam 1970-2010. Flok-føreren spørger de nye rekrutter, hvad der mon skal stå næste gang, der er rund fødselsdag. Ava rækker fingeren op og siger 2020. »Det er godt gået, min skat,« tænker jeg, som har svært ved at byde ind med det samme. Heldigvis er Ava meget som sin mor. I bund og grund er hun dog – indser jeg i sådan en situation – sin egen uforlignelige skabning.

Med lidt god vilje ligner stenen det vartegn, som er sat på Brownsea Island ved Dorset i England. Her afholdt sir Robert Baden-Powell i 1907 den første sommerlejr for 20 raske

drengene, som skulle tilegne sig pionerfærdigheder. Eksperimentet var en stor succes, som i 1908 førte til grundlæggelsen af den internationale spejderbevægelse.

Baden-Powell får altid æren alene. Faktisk kom otte af drengene i den første lejr fra Boys' Brigade, en kristen organisation med de samme idealer, som sir William Alexander Smith havde grundlagt i Glasgow i 1893. Brigaden findes stadig og svarer cirka til det danske FDF.

Der var mange gode kræfter involveret i de første år. Baden-Powells søster, Agnes, dannede pigekorpset Girl Guides i 1909. På et heroisk statsmandsfoto poserer Baden-Powell sammen med Daniel Beard og Ernest Seton. Beard oprettede pionerbevægelsen Sons of Daniel Boone i USA i 1905. Seton grundlagde organisationen Woodcraft Indians i 1902.

Seton skrev håndbogen *Birch Bark Roll* (1906), det vil sige »birkebarksrulning«, som Baden-Powell var stærkt inspireret af, da han skrev sin egen *Scouting for Boys: A Handbook for Instruction in Good Citizenship* (1908). Den kan man godt være misundelig på. Baden-Powells »håndbog til oplæring i godt borgerskab« er kommet i 452 udgaver i 61 lande og på 48 sprog. Oplaget nærmer sig 200 millioner eksemplarer.

I 1910 blev de amerikanske tiltag forenet i Boy Scouts of America. I 1922 kom hele verden under samme spejderflag.

MIN mor var DUI-medlem på Bornholm i 1940'erne. Selv blev jeg KFUM-ulveunge. Vi sad i en rundkreds, fik vores navne og så frem til at blive rigtige spejdere. Det var i Kastrup midt i 1960'erne. Det obligatoriske indkøb af fristende udstyr blev foretaget på Vandkunsten. Jeg husker det som en lang

rejse med bussen. Jeg havde aldrig hørt om Vandkunsten før.

Uniformen og bæltet er væk, men jeg har stadig mit ramponerede eksemplar af *Spejderliv*. Her står alt, hvad en kommende borger bør vide om taklinger, splejsninger, brobygning og semafor-signaler. Der er side op og ned om hierarkiet i korpset. De eftertragtede duelighedstegn. Grundloven er på ti paragraffer: »En spejder er til at stole på«, »En spejder er god mod dyr«, »En spejder er ren i tanke, ord og handling«.

Det er *Grønspættebogen* i virkeligheden. Det er uskyld af en anden verden, som har overlevet trods anslag i form af politisk højredrejning og verserende pædofilisager. Vi lever i en svimmel tid. Jeg skriver dette på dagen, hvor min fjerde bog med *Levnedklummer* udkommer. Deadline for Brexit er atter forlænget, og i London bliver Julian Assange arresteret. Men spejderløftet gælder: »På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at være tro mod Gud og mit land – at være hjælpsom mod alle og at holde spejderloven.« Mottoet er naturligvis: Vær beredt.

AVA er ret ligeglad med historien. Men hun har fanget, at vi dengang brugte navne, som stammede fra *Junglebogen*. Det var jo Baden-Powells genistreg – og Rudyard Kiplings arvingers held – at alt blev bundet op på Mowgli-mytologien.

Selv hed jeg Sona. Navnet kommer fra fortællingen »Purun Bhagats mirakel«, som står i *The Second Jungle Book* (1895). Sona er en Himalaya-bjørn. På SpejderWiki kan jeg se, at det dominerende karaktertræk er »velopdragen«. Dengang var jeg bare dybt skuffet. Vi ville alle sammen helst hedde Rikki-Tikki-Tavi. Det er navnet på den vævre manguster, som er for sej selv til Disneys version af det hele.

Jeg nåede aldrig at blive *sekser* (altså hulens ældste unge). Jeg var glad nok for sølvpladen, som vi kunne sætte i bæltet efter en vandretur på 30 kilometer, men jeg fik kun tre af de kvartalsmånemærker, der indvarslede forvandlingen til ægte spejder med Baden-Powell-hat i stedet for Rip, Rap og Rup-kasket.

På et lejrophold blev vi purret om natten og sendt på orienteringsløb. En spøge-fugl havde fyldt mine gummistøvler med tandpasta. Det var dér, at jeg mistede entusiasmen. Jeg begyndte i stedet at gå til selvforsvar sammen med Johnny Firfinger. Vi nåede endda at få farver i bæltet, før der gik piger, musik, poesi og alkohol i det hele.

Det var en prægtig tid. Jeg er rørt til tårer ved bålstedet, hvor jeg tænker, at Ava skal prøve alt dét. Jeg har fortalt mine børn om støvlerne så mange gange, at jeg ikke længere husker, hvor meget jeg selv digter til. Men jeg kan huske mørket og den fortvivlede hjemve.

Vi har set hele Gurredam på to timer. Ava får endelig en kniv i hånden og arbejder ihærdigt på at spidse den gren, vi har fundet i skovbrynet. Hun får en klump dej, som hun vikler om pinden. Vi skiftes til at dreje den, for vinden puster røg i børnenes øjne. Så er der endelig snobrød.

Bagefter cykler vi hjem i roligt tempo. Vi taler om, hvordan vejen tilbage altid er kortere og lettere. Nu går det naturligvis ned ad bakke, og solen skinner med overbevisning.

Jeg elsker min datter med gulddjakken. Hun fylder syv om en måned. Jeg ved ikke, om spejder bliver noget for hende. Jeg ved ikke engang, om jeg håber, at det gør. Men jeg har nydt en langsom formiddag, hvor jeg endelig kunne blive sort sekser og få det sidste duelighedstegn.

ILLUSTRATION: GITTE SKOV